

SENTÈNCIA 2002-24 DE 4 DE JUNY DE 2002

**ESTRANGERS. RENOVACIÓ DEL PERMÍS DE RESIDÈNCIA
I TREBALL. Residència efectiva al Principat. VIGÈNCIA.
Condicionada al manteniment de les condicions que van motivar el seu
atorgament. VALORACIÓ DE LA PROVA. Enquestes policials no
desvirtuades per prova en contrari.**

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa de la Batllia, en la sentència núm. 2001-71, de 22 d'octubre de 2001, va declarar ajustades al Dret tant la resolució del Ministre de Finances i Interior de 30 de novembre de 2000 com l'acord del Govern de 7 de febrer de 2001, que va desestimar el recurs interposat en contra, per les que es desestimava la sol·licitud del Sr. J.C.V. de renovació de l'autorització de residència i treball temporal al Principat, que havia presentat el 27 de setembre de 1999.

2.- Contra la sentència ha interposat un recurs d'apel·lació, que ha tingut entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 9 de gener de 2002, en el que addueix la vulneració de l'article 22 de la Constitució, deficient i errònia valoració de les proves aportades per justificar la residència i treball efectius al Principat i la vulneració de drets adquirits en matèria de residència en atenció als anys durant els quals ha gaudit de l'autorització d'immigració.

3.- De l'anterior escrit se n'ha donat trasllat a la representació del Govern, que l'ha contestat el 30 de gener de 2002, demanant la confirmació de la sentència i la desestimació del recurs.

4.- Per providència de 30 de gener de 2002 s'ha donat a les parts un termini per formular conclusions, que han estat presentades el 25 i el 21 de febrer, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Aquesta Sala, en sentències 96-22, de 6 de juny de 1996, 96-42, d'11 d'octubre de 1996, 97-43, de 18 de novembre de 1997, 98-50, de 20 d'octubre de 1998 i 00-29, de 20 de juny de 2000, ve indicant que les autoritzacions privilegiades de residència i treball, segons l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat en virtut d'una carta de residència ordinària i que desitgen romandre al Principat, sigui per exercir-hi una professió o treball o bé per residir-hi sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral.

En conseqüència, el que condiona les autoritzacions d'aquesta classe és, en qualsevol cas, la residència efectiva en el territori nacional. L'exigència de que els titulars d'una autorització d'aquesta classe resideixin de forma efectiva a Andorra, resulta també de l'article 3.e) del Decret regulador del Servei d'Immigració, de 15 de febrer de 1996, el qual atribueix al Servei de Policia la competència de "control de l'efectivitat i permanència de la residència al Principat d'Andorra dels estrangers titulars d'un document expedit pel Servei d'Immigració que els autoritza a sojornar o residir al país".

En conseqüència, -indiquen les darreres sentències citades- cal concloure que la vigència d'aquests tipus d'autoritzacions, si bé són evidentment actes declaratius de dret, es troba subjecta al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament.

Per tant, l'apel·lant no té cap dret adquirit a seguir gaudint del permís la renovació del qual li fou denegat i la sentència de la Batllia que així ho ha entès és totalment ajustada al Dret.

Tercer.- El segon greuge que exposa l'apel·lant addueix que la sentència de la Batllia no fa una valoració adequada de la prova presentada. En aquest sentit, la prova aportada pel recurrent en la primera instància per acreditar la seva residència al Principat no té cap eficàcia enfront dels resultats de les nombroses enquestes de Policia que consten a les actuacions i que recull la sentència apel·lada.

En efecte, les enquestes de residència practicades abans de la resolució administrativa denegatòria (de 23 de desembre de 1999, de 21 de març de 2000 i de 15 d'agost de 2000) posen en relleu que al xalet refugi d'Escàs, a La Massana, no hi viu ningú sinó que es troba en estat d'abandonament, i que en l'Hotel R. tampoc se'l té com treballador i només hi va un o dos dies al mes. Però les informacions practicades amb posterioritat per la Policia d'Andorra (el 18 de gener de 2001 i el 20 d'abril de 2001) confirmen clarament les dades exposades, que no han estat desvirtuades per l'apel·lant, per la qual cosa s'ha de desestimar el recurs i confirmar la sentència de la Batllia.

Quart.- No hi ha mèrits per a una especial imposició a l'apel·lant de les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. J.C.V. contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles número 2001-71, que es confirma íntegrament sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.